

Helga Zepp-LaRouche: Løgne og sandheder om Ukraine

Skriv gerne under og del:

Link: Underskriftindsamling: Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer

Mandag den 28. februar 2022 – Jeg taler til jer, fordi jeg ønsker at overbringe jer et ekstremt vigtigt budskab. Som I ved, har russiske tropper, de seneste par dage været i Ukraine i en militær operation. Som en reaktion har Vesten indført meget, meget hårde sanktioner mod Rusland, som vil få umådelig store konsekvenser, ikke kun for Rusland, men også for hele verden. Præsident Putin har sat de russiske atomvåben i alarmberedskab. Enhver yderligere optrapning af denne situation indebærer en risiko for, at tingene kommer helt ud af kontrol og i værste fald fører til en atomudveksling og tredje verdenskrig, og hvis det sker, er der chancer for, at ingen vil overleve. Det kunne betyde menneskehedens udslettelse.

For at forstå, hvordan vi er nået til dette punkt, må man se på den nyere historie – i hvert fald de sidste 30 år – for vi er gået som søvngængere fra et punkt, som var utroligt håbefuldt, til en forværring af situationen – trin for trin, trin for trin – og de fleste mennesker var aldeles ubekymrede for, hvad der skete.

Man skal erindre, at i 1989, da Berlinmuren faldt, var mange af de unge mennesker ikke engang født dengang, og har ikke en egentlig fornemmelse af, hvad denne periode indebar: Det var et øjeblik med et utroligt historisk potentiale, fordi man kunne have opbygget en fredsorden, fordi fjenden var væk, eller var ved at forsvinde; Sovjetunionen udgjorde ikke

længere en trussel, fordi Gorbatsjov havde accepteret en demokratisering af de østeuropæiske lande, og det var det, vi kaldte "menneskehedens stjernestund", et af de sjældne øjeblikke, hvor man kan udforme historien til det bedre.

Dengang udgjorde Sovjetunionen ikke nogen trussel, og derfor var det helt forståeligt, at [USA's udenrigsminister] James Baker III den 9. februar 1990 i en diskussion med Gorbatsjov lovede: "NATO vil ikke udvide sig en tomme mod øst". Nu siger [NATO's generalsekretær] Stoltenberg i dag, at der aldrig blev udstedt et sådant løfte, men det er ikke sandt. Jack Matlock, som var USA's ambassadør i Moskva på det tidspunkt, har mange, mange gange erklæret, at der faktisk blev afgivet et sådant løfte.

Der findes en video med den tidligere tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, hvor han bekræfter dette, og for blot et par dage siden gennemførte den daværende franske udenrigsminister Roland Dumas et interview, hvor han absolut bekræftede dette, og sagde: "Ja, vi lovede dette". Der er også dukket et nyt dokument op, som befinder sig i de britiske arkiver.

Så der er overvældende beviser for, at der blev afgivet et sådant løfte. Når Putin nu siger, at han føler sig forrådt, er der derfor konkrete beviser, for Putin kom også til Tyskland i 2001, hvor han talte til den tyske Forbundsdag på tysk, og han var fuld af forslag og forhåbninger om at opbygge et fælles europæisk hus, at samarbejde. Han talte om det tyske folk, om kulturens folk, om Lessing og Goethe.

Der var potentiale til ligefrem at omgøre situationen i 1990'erne, med Jeltsin og chokterapien. For på det tidspunkt var der desværre sket det, at visse kredse i Storbritannien og USA besluttede at opbygge en unipolær verden. I stedet for at opbygge en fredsorden sagde de: "Okay, nu er der mulighed for at opbygge et imperium efter det Britiske Imperiums forbillede, baseret på det særlige forhold mellem

Storbritannien og USA: Det blev benævnt PNAC, Project for a New American Century. Langsomt, trin for trin, begyndte de at foretage regimeskifte af alle, der ikke var enige i dette, at gennemføre en farverevolution, at gennemføre humanitære interventionistiske krige, som resulterede i Afghanistan, Irak, som var baseret på løgne; den utrolige løgn over for FN's Sikkerhedsråd om Libyen; forsøget på at vælte Assad [i Syrien]; krige, som har ført til, at {millioner af mennesker} er døde, at millioner af mennesker er blevet flygtninge og har fået et ødelagt liv.

Så dette var et område, hvor Ukraine fra starten udgjorde en stor del af regnestykket. Der var i alt fem bølger af NATO-udvidelser, og i 2008 blev det på topmødet i Bukarest lovet, at Ukraine og Georgien ville blive en del af NATO, hvilket set fra Ruslands opfattelse, bestemt ikke er acceptabelt. I stedet for at NATO ikke bevægede sig "en tomme mod øst", flyttede det sig 1.000 km mod øst! De sidder nu i de baltiske lande, på grænsen til Rusland, men Ukraine ville medføre, at offensive våbensystemer ville være i stand til, at nå Moskva på mindre end 5 minutter, og reelt gøre Rusland forsvarsløst. Man må forstå, at det er Ruslands vitale sikkerhedsmæssige interesse, som, hvis NATO ville inkludere Ukraine, ville krænke denne interesse, og derfor er al denne diskussion om, at ukrainerne har ret til at vælge deres egen alliance, reelt ikke troværdig! Eftersom det også er et princip i alle officielle dokumenter, at man ikke kan garantere et lands sikkerhed på bekostning af et andet lands sikkerhed, hvilket i dette tilfælde ville være Rusland.

Så det der skete var, at da EU forsøgte at inkludere Ukraine i EU's associeringsaftale i slutningen af 2013, erkendte den daværende præsident Janukovitj, at det var uacceptabelt, fordi det praktisk talt ville have åbnet Sortehavet og NATO for de ukrainske havne, så han trak sig ud af aftalen. Straks fulgte demonstrationerne på Maidan; og det siges altid, at det blot var demokratiske individer – selvfølgelig var der demokratiske

mennesker, som ønskede at være en del af Europa og en del af Vesten. Men lige fra begyndelsen var der elementer, som efterretningstjenesterne havde holdt skjult siden Anden Verdenskrig, Stepan Banderas netværk, som var den person, der havde samarbejdet med nazisterne under Anden Verdenskrig. Stepan Bandera blev faktisk agent for MI6; hans netværk havde kontorer i München, de var en del af den anti-bolsjevistiske blok af nationer, de blev holdt skjult af efterretningstjenesterne, MI6, CIA, BND, med henblik på en eventuel konfrontation med Sovjetunionen. Disse netværk blev mobiliseret på Maidan, som en del af en operation for regimeskifte, en farverevolution, og så til sidst kuppet, som USA – ifølge Victoria Nuland – havde brugt 5 milliarder dollars på at opbygge ngo'er og grundlæggende forsøge at manipulere befolkningen til at tro, at hvis de blev medlem af EU, ville de fra den ene dag til den anden, blive rige i lighed med Tyskland, hvilket naturligvis aldrig var planen.

Derfor indtraf kuppet naturligvis, og med kuppet i februar 2014 kom der netværk til magten, som var ekstremt undertrykkende over for det russiske sprog og den russiske befolkning, det var derfor, at befolkningen på Krim stemte for at blive en del af Rusland. Det var ikke Putin, der annekterede Krim, det var en foranstaltning til selvforsvar for den russisktalende befolkning på Krim, for at få mulighed for at stemme ved en folkeafstemning. Befolkningen i Østukraine besluttede at udråbe sig til uafhængige republikker af samme grund.

Minsk-aftalen skulle have indeholdt en forhandlingsmodel, der kunne give disse uafhængige republikker mere autonomi i Ukraine, men den ukrainske regering har {aldrig} gennemført dette – både Tyskland og Frankrig, som skulle være en del af Normandiet-drøftelserne, herunder Tyskland, Frankrig, Ukraine og Rusland, lagde aldrig pres på den ukrainske regering, så det førte ingen steder hen. I mellemtiden var der flere og flere manøvrer omkring Rusland, så dette eskalerede til det

punkt, hvor der i november var manøvrer, hvor der ligefrem befandt sig flyvende fartøjer, som testede og indøvede et atomangreb på Rusland i en afstand på 22 km. fra Ruslands grænse.

Det var denne følelse af øget omringning, som er årsagen til, at Putin den 17. december sidste år erklærede, at han ønskede sikkerhedsgarantier for Rusland fra USA og NATO om, at de juridisk forpligtende, ville garantere Ruslands sikkerhed, hvilket ville omfatte:

NATO må ikke ekspandere yderligere mod øst.

Ukraine må aldrig blive medlem af NATO, af de grunde tidligere nævnt.

Der må ikke placeres offensive våben ved Ruslands grænse.

Men han fik ikke nogen respons. Han fik et svar fra USA og NATO, som grundlæggende reagerede på sekundære spørgsmål, f.eks. en vis aftale om at genoptage våbenforhandlingerne, men han fik ikke svar på de centrale krav. Jeg tror, at det eksempelvis er årsagen til, at Rusland og Kina nu har indgået en meget tæt strategisk alliance, hvilket skete den 4. februar, og Putin forsøgte at afprøve, om der var villighed fra europæiske nationer, som Tyskland – hvis kansler, Scholz, tog til Moskva, og den franske præsident Macron, som tog til Moskva – men han kom til den konklusion, at der ikke var nogen beredvillighed til at stå op imod NATO's og USA's fortsatte bestræbelser på at fortsætte Ruslands omringning.

Nu kan man indvende, at krig er meget slemt, og naturligvis er det det mest forfærdelige, der kan ske. Men man må forstå, at hvis man sætter Ruslands centrale sikkerhedsinteresser i fare, ja, så er det, hvad man risikerer at få! Man er nødt til at forstå Ruslands historie: For der har allerede to gange tidligere været en invasion af Rusland. Den ene var med Napoleon, som, hvis man husker det, eller hvis man kender historien, havde en enormt stor hær og gik ind i det meget vidtrækkende område i Rusland. Der var en plan om at besejre

Napoleon ved at lokke ham ind i de fjerne regioner, ved at få ham til at trække en lang operationel linje, ved at udnytte det faktum, at Napoleon ødelagde alt på vej ind, for i bund og grund at gøre det umuligt for ham at få flere forsyninger af fødevarer og andre materialer. De tillod endda, at Moskva blev brændt ned for at sikre, at der ikke var noget, som Napoleon kunne anvende for at overleve vinteren, så han måtte træffe beslutningen om at trække sig tilbage, i vinteren, med sneen. Da Napoleons tropper endelig kom tilbage til Ruslands grænser, var der kun nogle få mennesker fra en tidligere gigantisk hær. Det var en traumatisk oplevelse, allerede dér.

Der var selvfølgelig også Hitler, som ligeledes invaderede Rusland, og for russerne er det en oplevelse, som er dybt indgroet i deres DNA, kan man sige, for de mistede 27 millioner mennesker! For dem er det at forsvare Rusland det vigtigste – det er et spørgsmål om liv og død.

Så hvad der nu skete var, at da alt dette eskalerede, udtalte Rusland: Vi trækker absolut en rød streg; da disse røde streger ikke blev respekteret, var dette så en handling, som skulle gøre det meget klart. Putin sagde, at han ville iværksætte en "militær-teknisk reaktion", og jeg tror ikke, at Rusland har til hensigt at besætte Ukraine. Jeg tror de ønsker en vis neutralisering, de ønsker en afnazificering. Ærlig talt, med den nuværende kombination – Zelinskij blev ganske vist demokratisk valgt, men Azov-brigaden er der stadig som en del af forsvarsstyrkerne, og der er stadig medlemmer af parlamentet, en masse højreorienterede elementer. Zelinskij har forandret sig fra en fredselkende eller lovende fredspræsident til en person, der udelukkende er et redskab, og som ikke engang tør bringe Minsk 2 på banen, fordi han føler sig truet af at blive væltet, eller det der er værre, hvis han går ind for Minsk 2.

Så det er en situation, hvor vi er nødt til at acceptere, at en afnazificering ikke er russisk propaganda, men at den rummer et reelt aspekt. Det er en komplet skandale, at Vesten

med deres såkaldte frihedselskende, vestlige værdier, "regelbaserede orden", demokrati, menneskerettigheder – er blevet lidt skrøbelige efter alle disse interventionistiske krige. Især det der blev begået og bliver praktiseret i Afghanistan, hvor folk bliver efterladt til at dø. Det er alt sammen en bevidst politik, fordi man vidste, hvad der ville ske, hvis der ville være en så hastig tilbagetrækning, der efterlod det afghanske folk med absolut ingenting.

Så vi befinder os i en meget, meget farlig situation. I søndags er der sket et epokegørende skift: Tyskland, som har gode grunde til at sige "aldrig mere" ønsker vi krig, fordi vi har haft to verdenskrige på vores jord, og i alles hukommelse, især hos de ældre, har vi vores forældres og bedsteforældres historier i baghovedet om, hvad krig gør, når den foregår på ens jord! I søndags var der et jordskælv, hvilket jeg finder er en absolut katastrofe, fordi kansler Scholz afgav en regeringserklæring i Parlamentet, som i realiteten gjorde den tyske regering til et krigsministerium. De ønsker nu at styrke Bundeswehr, og har oprettet en særlig fond på 100 mia. euro alene for i år; de ønsker at øge militæruddgifterne og sender allerede våben til Ukraine, hvilket i realiteten var i strid med ethvert princip, som Tyskland anvendte, fordi landet havde den opfattelse, at man aldrig skulle sende våben til kriseområder.

Alt dette er ved at ske. Den tyske befolkning befinder sig i en fuldstændig tilstand af hjernevask. I Frankrig er det ikke meget anderledes, men i Tyskland er det langt værre. Folk på stedet, som kender til begge situationer, rapporterede, at det kun kan sammenlignes med det chok, som den amerikanske befolkning fik efter 11- september. Jeg var i USA på det tidspunkt, og jeg husker, at man ikke kunne tale med nogen, fordi folk var fuldstændig vanvittige, opstemte og ophidsede, og det er nu tilfældet i Tyskland.

Da jeg hørte kansler Scholz' tale i går, mindede det mig om den forfærdelige tale, som kejser Wilhelm II holdt den 6.

august 1914, da han bekendtgjorde, at Tyskland i princippet forberedte sig på Første Verdenskrig. Vi ved alle, at ved begyndelsen af Første Verdenskrig forventede ingen, at det ville tage fire år i skyttegravene, – frem og tilbage, frem og tilbage – meningsløse drab, og til sidst blev en hel generation ødelagt. Versailles-traktaten var en uretfærdig traktat, som ligefrem skabte forudsætningen for Anden Verdenskrig.

Så hvad gør vi nu? Jeg tror, at den eneste chance er, at vi omgående mobiliserer for en international sikkerhedsarkitektur, som skal tage hensyn til sikkerhedsinteresserne hos alle nationerne på kloden, både Rusland, Kina, USA, de europæiske nationer og alle andre nationer på kloden. Modellen for dette er den Westfalske Fredstraktat. Traktaten blev indgået, fordi man havde 150 års religionskrig i Europa, hvis højdepunkt var Trediveårskrigen, og den førte til ødelæggelse af alt: en tredjedel af værdierne, af mennesker, af landsbyer, af dyr – så til sidst kom folk til den konklusion, at hvis de fortsætter denne krig, ville der absolut ingen være tilbage til at glædes over sejren. I fire år, fra 1644-1648, sad folk sammen og udarbejdede en traktat, som fastlagde meget vigtige principper. Det vigtigste princip var, at fred kun kan vindes, hvis en ny orden tager hensyn til den andens interesser. Den havde andre principper, f.eks. at man for fredens skyld skal føre udenrigspolitik på grundlag af kærlighed, at man skal tilgive forbrydelserne på begge sider, for ellers ville man aldrig nå frem til en aftale. Den opstillede det princip, at staten skal spille en vigtig rolle i genopbygningen af økonomien efter krigen, og det førte til den økonomiske model "kameralisme".

Denne Westfalske Fred var begyndelsen på folkeretten, og den afspejles i dag i FN's charter, det er den model, der skal bruges for at få nationerne til at sætte sig sammen for at finde ud af, hvilke principper vi skal følge for at skabe en

orden, der giver alle nationer mulighed for fredelig sameksistens. Og det tilsvarende kameralistiske princip fra den Westfalske Fred må være, at denne nye kombination af sikkerhedsarkitekturer skal tage højde for den egentlige årsag til krig, nemlig det vestlige finanssystems forestående sammenbrud, som er ved at bryde sammen længe før denne situation med Ukraine udviklede sig, men som nu vil blive forværret af sanktionerne og alle konsekvenserne heraf; og den må anvende de foranstaltninger, som Lyndon LaRouche allerede definerede for adskillige år siden.

Det er nødvendigt at gøre en ende på kasinoøkonomien, for det er den, der er drivkraften bag denne konfrontation.

Der må indføres en global Glass/Steagall-aftale om adskillelse af bankerne; der skal oprettes en nationalbank i hvert enkelt land i Alexander Hamiltons tradition, og der skal etableres et nyt Bretton Woods-system for at skabe et kreditsystem til langsigtet udvikling, der kan løfte udviklingslandene gennem industriel udvikling.

Alt dette skal fokusere på den presserende udfordring med pandemien: Vi har brug for et globalt sundhedssystem, for uden det vil denne pandemi og fremtidige pandemier ikke forsvinde; vi har brug for en forøgelse af verdens fødevarerproduktion, for vi har en hungersnød af "bibelske dimensioner", som David Beasley fra Verdensfødevarerprogrammet konstant fremhæver; vi har brug for en indsats for at overvinde fattigdommen i alle lande, hvor den er en truende kendsgerning, f.eks. i Afrika, mange latinamerikanske og asiatiske lande, ja, selv i USA og Europa.

Udgangspunktet er naturligvis Kinas tilbud til USA og Europa om at samarbejde med Bælte- og Vej-Initiativet, om muligvis at tilslutte sig USA's Build Back Better-program og EU's Global Gateway-program, ikke at betragte det som konkurrence, men som en mulighed for samarbejde. For kun hvis verdens nationer samarbejder økonomisk til gavn for alle, har man et grundlag

af tillid til at etablere en sikkerhedsarkitektur, som kan fungere.

Så jeg mener, at vi har udsendt en sådan opfordring til en konference og en ny international sikkerhedsarkitektur, og jeg opfordrer jer til at udbrede denne idé, få mange mennesker til at underskrive dette opråb, få folk til at skrive artikler, kommentere det, skabe en international debat om, at {vi har brug for et nyt paradigme}: For enhver fortsættelse af geopolitik med det såkaldte "fjendebillede" af den ene eller den anden part vil føre til en katastrofe, og hvis det kommer dertil, vil der ikke være nogen tilbage til overhovedet at kommentere det, fordi det vil være menneskehedens undergang.

Så jeg opfordrer dig: Deltag i vores mobilisering, fordi det er dit liv og hele vores egen fremtid.

Skriv gerne under og del:

Link: Underskriftindsamling: Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer